

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ
Ετησίᾳ δρ. 12.—
Ἑξάμηνος > 6,50
Τρίμηνος > 3,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται τὴν 1ην ἐκάστης μηνός.

Ἑσωτερικοῦ
Ετησίᾳ φρ. 20. 15.—
Ἑξάμηνος > 8.—
Τρίμηνος > 4,50

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΞΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἀπώσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐφροσύνης δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰανουαρίου 1920

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 5

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

Α'. (Συλλέχεια)

Ὡστε τὸ καλύτερο δὲν θάταν νὰ τὸ περιμένουν ὥς νὰ παρουσιασθῇ στὸν ὄρμι τῆς Σωτηρίας ;...

—Ὁχι! ἔλεγε ὁ Τζάκ! Νὰ φύγουμε, νὰ φύγουμε ἀμέσως!

Ὁ φρονιμὸς ὅμως Ἑρνέστος ἐπρόβαλε τότε μερικές ἀντιρρήσεις, πού τις ἐπιδοκίμασε κι' ὁ κ. Ζερμάττ. Δὲν ἤξεραν σὲ ποιά ἐθνικότητα ἀνῆκε αὐτὸ τὸ πλοῖο... Δὲν μπορούσε νὰ ἦταν καὶ κανένα πειρατικό, ἀφοῦ οἱ πειρατές ἦταν ἄφθονοι, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, στὰ μέρη τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ;... Ποιὸς ξέρει μάλιστα ἂν τὸ πλοῖο αὐτὸ δὲν εἶχε πέσει στὰ χέρια τέτοιων κακούργων; Καὶ σὲ τέτοια περίπτωσι, πόσοι κίνδυνοι δὲν ἀπειλοῦσαν τὸν κ. Ζερμάττ καὶ τὴν οἰκογένειά του;...

Αὐτὰ τὰ προβλήματα παρουσιάσθησαν αὐτομάτα.

—Δοιπόν, ἐδήλωσε ὁ Φρίτς, πρέπει νὰ λυθοῦν τὸ γρηγορώτερο!

—Ναί, πρέπει... εἶπε ἡ Τζέννυ, πού δὲν μπορούσε νὰ κρύψῃ τὴν ἀνυπομονή της

—Ὁχι μὴν στὸ καγιάκ, ἐξανακούθησε ὁ Φρίτς, κι' ἀφοῦ το ἐπιτρέπη ἡ θαλάσσα, θὰ περᾶσω τὸ ἀνατολικὸ ἀκρωτήρι.

—Καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Δὲν μπορούμε βέβαια νὰ μείνουμε στὴν ἀβεβαιότητα. Ὁπωδήποτε, πρὶν ζυγώσουμε αὐτὸ τὸ πλοῖο, πρέπει νὰ μαθούμε.. Φρίτς, θάλθω μαζί σου κι' ἐγώ!

—Ὁχι, πατέρα, εἶπε τότε ὁ Τζάκ. Ἐγὼ εἶμαι συνειθισμένος καλύτερα στὸ κουπὶ τοῦ καγιάκ. Θὰ χρειασθοῦμε δυὸ ὥρες ὥς νὰ φθάσουμε στὸ ἀκρωτήρι κι' ἀπὸ

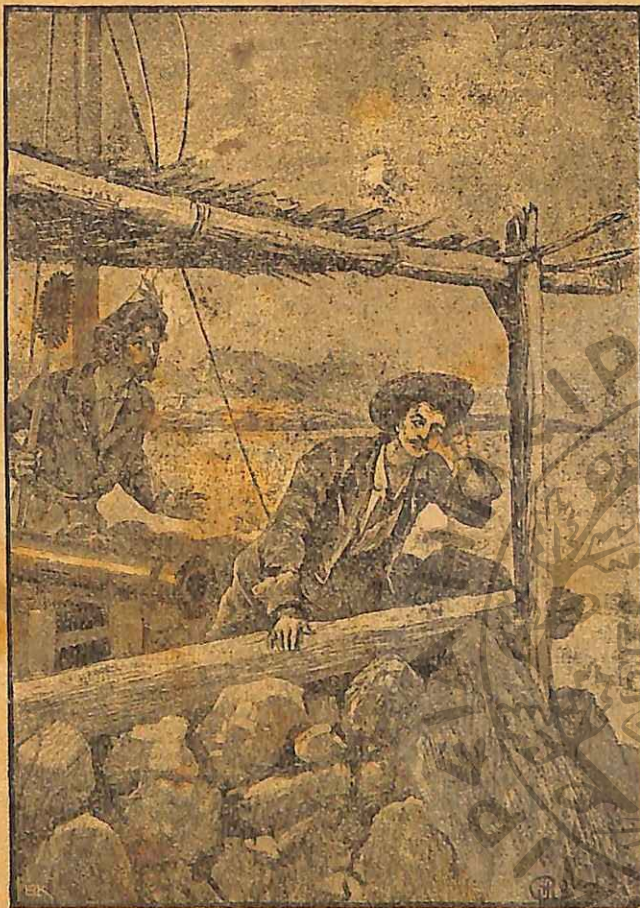
κεῖ ποῖος ξέρει πόσο θάπῃ ἀκόμα τὸ ἀραγμένο πλοῖο... Ἀρσέ με νὰ συνοδεύσω τὸν Φρίτς ἐγώ...

—Ναί, ἐπρόσθεσε ὁ Φρίτς, καλύτερα νὰλθῃ μαζί μου ὁ Τζάκ.

Ὁ κ. Ζερμάττ ἐδίταξε. Τοῦ φαινόταν πολὺ ἀναγκαῖο, ἀπαραίτητο, νὰ λοβῇ μέρος στὴν ἐκδρομή, πού ἐπρεπε νὰ γίνῃ μὲ τὴ μεγχυλότερη φρόνηση.

Ἡ κυρία Ζερμάττ ὅμως εἶχε ἄλλη ιδέα.

—Ἀς πᾶνε, εἶπε, ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζάκ. Μποροῦμε νὰ τοὺς δώσουμε ὁδηγίες καὶ νὰχοῦμε κάθε πεπιόηση πὼς θὰ κάμουν ὅ,τι πρέπει.

«Κρατοῦσαν καὶ τὴν ἀναπνοή του...» (Σελ. 17, στ. α').

Ὁ κ. Ζερμάττ ὑποχώρησε. Κι' ἐδῶσε στὸν Φρίτς καὶ στὸν Τζάκ τίς ὁδηγίες του: Ἀμα περνοῦσαν τὸ ἀκρωτήρι, ἐπρεπε νὰ κολυθήσουν τὴν ἀκτή, νὰ κρυφθοῦν ἀνάμεσα στοὺς βράχους, νὰ ἰδοῦν χωρὶς νὰ ἰδωθοῦν, νὰ σημειώσουν μονοτὴ θέση τοῦ πλοίου, νὰ μὴν ἀναίθουν ἀπάνω καὶ νὰ γυρίσουν ἀμέσως στὸ Φελσενχαίμ. Ὁ κ. Ζερμάττ θάβλεπε τότε τί ἐπρεπε νὰ κάμουν. Ἀν ὁ Φρίτς καὶ ὁ Τζάκ κατορθωναν νὰ μὴν ἰδωθοῦν καθόλου, αὐτοὶ θὰ ἦταν τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα.

Ἴσως ἀκόμα,—κι' ἡ συμβουλή αὐτὴ δόθηκε ἀπὸ τὸν Ἑρνέστο,—ἂν δὲν ἦταν δυνατό νὰ κρυφθοῦν, ὁ Φρίτς καὶ ὁ Τζάκ μπορούσαν νὰ παρουσιασθοῦν σὰν ἄγριοι. Δὲν εἶχαν παρα νὰ μουντζουρώσουν τὰ πρόσωπά τους καὶ τὰ χέρια τους καὶ νὰ ντυθοῦν κατὰ τὸν τρόπο τῶν ἀγρίων, ὅπως τὸ εἶχε κάμει κι' ἄλλη φορὰ ὁ Φρίτς,—τοτε πού ἐξερε τὴν Τζέννυ στὸν ὄρμι τῶν Μιχαριτῶν. Ἔτσι θὰ εἶχαν λιγώτερο φόβο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πλοίου, ἂν ἦταν κακούργοι, καὶ μάλιστα ἀραπάδες. Ἀλλὰς τε ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ συναντήσουν ἀραπάδες στὴν ἀνωστὴ ἐκείνη γῆ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ...

Ἡ ιδέα τοῦ Ἑρνέστου ἦταν καλὴ. Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ντύθηκαν σὰν ἰθαγενεῖς τῶν Ἀνδαμανῶν Νήλων κι' ἐπειτα ἐβαψάν με καπνιὰ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ χέρια τους. Ἔτσι μασκαρεμένοι μπῆκαν στὸ καγιάκ κι' ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα βρέθηκαν στ' ἀνοικτὰ.

Εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ Τζέννυ, ὁ Ἑρνέστος κι' ὁ Φραγκίσκος τοὺς παρακολούθησαν μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὰ γυαλιὰ ὅσο φαινονταν καὶ δὲν ἐγύρισαν στὸ Φελσενχαίμ, παρ' ἀφοῦ τοὺς εἶδαν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸν ὄρμι τῆς Σωτηρίας.

Ἀμα ἐφθασαν μπροστὰ στὸ νη-

σάνι του Καρχαρία, άντι νά πλησιάσουν τὸ ἀκρωτήρι του, ἐπλησίασαν τὸ ἀντικρινό. Ἄν καμμιὰ βάρκα τοῦ πλοίου παρυσιαζόταν ἀξάρνα ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι, μπόρουν νά κρυφθοῦν πίσω ἀπὸ τὰ βραχάκια καὶ νά ἰδοῦν ἀπὸ κεῖ χωρὶς νά τοὺς ἰδῇ κανεὶς.

Χρειάσθηκαν δυὸ δόλοκληρες ὥρες γιὰ νά φθάσουν στὸ ἀκρωτήρι, ποὺ ἀπείχε περισσότερο ἀπὸ δυὸ ἡμέρες. Μὲ τὸν ἐλαφρὸ βοριά ποὺ φυσοῦσε, δὲν μποροῦσε νά χρησιμεύσῃ τὸ κονί· τὸ ρεύμα ὅμως βοηθοῦσε τὸ τρέξιμο τῆς γοργῆς βάρκας.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ περνοῦσαν τὸ ἀκρωτήρι ἐκεῖνο, ἀφότου ἡ οἰκογένεια Ζιρμάτ είχε βρῇ καταφύγιο στὸν ὄρμο τῆς Σωτηρίας. Τί διαφορά ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψεύτης; Ἐλπίδας, ποὺ φαίνονταν σὲ ἀπόστασι τέσσαρων λευγῶν ἀπὸ κεῖ, κατὰ τὰ βρεισιδικὰ. Τί τραχύτερα ποὺ παρουσιαζε τὸ ἀνατολικὸ αὐτὸ μέρος τῆς Νέας; Ἐλβετίας! Ἡ ἀκτὴ ἦταν σπαρμένη ἀπὸ ἀμυγδαλοὺς, ἀπὸ μαῦρα βραχάκια καὶ ἀπὸ σκοπέλους, ποὺ ἀπλωνόνταν ὡς ἕνα διάστημα ἀπὸ πολλὰς ἐκατοντάδες ὁργιές, πέρ ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι. Κι' ἡ θάλασσα, στὸ μέρος αὐτὸ, ἦταν πάντα τρικυμισμένη καὶ κτυποῦσε τοὺς σκοπέλους μὲ μανία.

Ὅταν τὸ καγιακ πέρασε καὶ τοὺς τελευταίους βράχους, ἡ δυτικὴ ἀκτὴ παρουσιάσθηκε στὰ μάτια τοῦ Φρίτς καὶ τοῦ Τζάκ. Κατέβαινε ἰσα σχεδὸν ἀπὸ τὸ βορρὰ στὴ μεσημέρια καὶ περιόριζε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς Νέας Ἐλβετίας. Ὡστε, ἂν δὲν ἦταν νησί, ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τὸ μεσημβρινὸ τῆς μέρους, ἡ γῆ αὐτὴ θὰ ἦταν ἐνωμένη μὲ καμμιὰ ἡπειρο. Τὸ καγιακ ὥστόσο προχωροῦσε προφυλακτικὰ ἀνάμεσα στὸς βράχους τῆς ἀκρωγιαλίας, σὲ τρόπο ποὺ θάταν δύσκολο νά τὸ ἰδῇ κανεὶς ἀπὸ μακριά.

Σ' ἀπόστασι μιᾶς λεύγας, στὸ βάθος ἐνὸς μικροῦ ὄρμου, παρουσιάσθηκε τότε ἕνα πλοῖο τρικάρτο, ἀραγμένο. Οἱ κερὰς τοῦ ἦταν βγαλμένες, γιὰ ἐπισκευή. Καὶ στὴν ἀντικρινὴ ἀμμουδιὰ φαίνονταν στημένες μερικὲς σκηνές.

Τὸ καγιακ πλησίασε ὡς μισὸ μίλλι. Τὸ εἶδαν ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ τοῦ ἔκαναν διάφορα σημεῖα. Ὁ Φρίτς κι' ὁ Τζάκ κατάλαβαν πὺς τὰ σημεῖα αὐτὰ ἦταν φιλικὰ, κι' ἐπλησίασαν περισσότερο. Ἐφθασαν μάλιστα ὡς ταῦτά τους καὶ μερικὲς λέξεις ἀγγλικές. Ἦταν φανερό, πὺς ἀπὸ τὸ πλοῖο τοὺς ἐπαιρναν γιὰ ἰθαγενεῖς.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐθνικότητα τοῦ πλοίου, δὲν χωροῦσε ἀμείβοι. Ἡ βρετανικὴ σημαία ἐκυμάτιζε ὡς ἕνα κατάρτι. Ἦταν ἀγγλικὸ πολεμικὸ πλοῖο, κορβέτα μὲ δέκα κανόνια.

Μποροῦσαν λοιπὸν εἰσαίρετα νά πλοῦνουν τὰ πρόσωπά τους καὶ ἐπικοινωνήσουν

μὲ τὸν κυβερνήτη αὐτῆς τῆς κορβέτας.

Ὁ Τζάκ ἤθελε, ὁ Φρίτς ὅμως ὄχι. Εἶχαν ὑποσχεθῇ νά γυρίσουν στὸ Φαλ-σενγάρμ ὅμα ἐδῆσαν τὸ πλοῖο κι' ἐγνώριζαν τὴ θέση του καὶ τὴν ἐθνικότητά του. Κι' ὁ Φρίτς ἐννοοῦσε νά κρατήσουν τὴν ὑπόσχεσή τους. Ἔτσι τὸ καγιακ γύρισε κατὰ τὸ βορρὰ κι' ὑπερ' ἀπὸ δυομισὺ ὥρες μπῆκε στὸν ὄρμο τῆς Σωτηρίας.

Γ'.

Ἡ ἀγγλικὴ κορβέτα «Εἰφίας». — Οἱ κα-
τοιὲς ποὺ ἀκούσθηκαν. — Φθάνει
μιὰ βάρκα. — Ἡ οἰκογένεια Ζερμάτ
κι' ἡ οἰκογένεια Οὐόλστον. — Σχέδια
χωρισμοῦ. — Ἀνταλλαγὲς διόφορες. —
Ἀποχαιρετισμοί. — Ἡ κορβέτα φεύ-
γει.

Ὁ «Εἰφίας», μικρὴ κορβέτα μὲ δέ-
κα κανόνια καὶ μὲ ἀγγλικὴ σημαία, τα-
ξείδευε κι' ἔκινον τὸν καιρὸ ἀπὸ τὸ Σίδνεϋ
τῆς Αὐστραλίας στὸ ἀκρωτήρι τῆς Κα-
λῆς Ἐλπίδας. Ὁ κυβερνήτης, ὑποπλοί-
αρχος Λίττλεστον, εἶχε στίς διαταγὰς
τοῦ πληρώμα ἀπὸ ἐξήντα ἄνδρες. Ἄν καὶ
τὰ πολεμικὰ πλοῖα δὲν παίρνουν συνή-
θως ἐπιβάτες, ὁ «Εἰφίας» εἶχε λάβει τὴν
ἀδεία νά ἐπιβιβάσῃ μιὰ ἀγγλικὴ οἰκο-
γένεια, ποὺ ὁ ἀρχηγὸς τῆς, γιὰ λόγους
υγείας, ἤθελε νά γυρίσῃ στὴν Ἑυρώ-
πη. Τὴν οἰκογένεια αὐτὴ ἀποτελοῦσαν
ὁ κ. Οὐόλστον, μηχανικός, ἡ γυναίκα
τοῦ Μέρρυ Οὐόλστον, κι' οἱ δυὸ τους
θυγατέρες, Ἄννα καὶ Ντόλλη, ἡ μιὰ
δεκαεπτὰ κι' ἡ ἄλλη δεκατεσσάρων χρό-
νῶν. Ἡ οἰκογένεια εἶχε κι' ἕνα γιό, τὸν
Τζέιμς Οὐόλστον, ποὺ ἔμενε τότε
στὸ Καπτάουν μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὸ
παιδί του.

Ἐπὶ ἐδδουόδας προηγήτερα, τὸν Ἀ-
πρίλι τοῦ 1816, ὁ «Εἰφίας» εἶχε ὀνα-
χωρήσει ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Σίδνεϋ κι'
ἀρὸς πέρασε ὅλη τὴ μεσημβρινὴ ἀκτὴ
τῆς Αὐστραλίας, διεσθύνθηκε πρὸς τὰ
βορειοανατολικά τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεα-
νοῦ.

Στὸ ταξίδι αὐτὸ κατὰ διαταγὴ τοῦ
Ναυαρχείου, ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλε-
στον ἔπρεπε νά ἐρευνήτῃ ἐκεῖνα τὰ μέρη,
γιὰ νά δῇ μήπως ὑπῆρχαν πουθενά, εἴ-
τε στὴ δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Αὐστραλίας, εἴ-
τε στὰ γειτονικά νησιά, τίποτε ναυαγοί
τῆς «Δορκάδος». Κι' αὐτὸς εἶδεν γι'
αὐτὸ τὸ πλοῖο, τριάντα ὅλους μῆνες. Δὲν
ἤξεραν ἀκριβῶς οὔτε τὸ μέρος τοῦ ναυα-
γίου, ἂν καὶ ἦταν βέβαιοι πὺς εἶχε
ναυαγήσει, ἀφοῦ τὸ λωστρόμο καὶ τρεῖς
ναύτες αὐτοῦ τοῦ πλοίου τοῦς εἶχαν βρῇ
στὴ θάλασσα καὶ τοὺς εἶχαν παῖ στο
Σίδνεϋ. Κι' ἦταν οἱ μόνοι ποὺχε μέσα
ἡ μεγάλη βάρκα. Ὅσο γιὰ τὸν πλοίαρ-
χο Γκρήνγελδ, τοὺς ἐπίλοιπους ναύτες,
τοὺς ἐπιβάτες, — μ' αὐτοὺς ἦταν κι' ἡ
κόρη τοῦ συνταγματάρχη Μόνρο, —
δὲν ὑπῆρχαν πολλὰς ἐλπίδας νά βρε-
θοῦν, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ ναυαγίου
ποὺ εἶχε κάμει ὁ λωστρόμος. Ἡ Κυ-

βέρνηση ὅμως τῆς Μεγάλης Βρετανί-
ας θέλησε νά γίνουν κι' ἄλλες ἐρευνες
στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανὸ, προπάντων στὰ
ἀκατοίκητα νησιά ποὺ δὲν συχνάζονται
ἀπὸ τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα καὶ μάλιστα
ὡς ἐκεῖνα ποὺ ἦταν πρὸ κοντὰ στὸ μέρος,
ὅπου ἐλογάριαζαν πὺς εἶχε χαθῇ ἡ
«Δορκάς».

Ἔτσι, ἀφοῦ ἔτριψε καὶ τὸ ἀκρωτήρι
Λαίβιν, στὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Αὐστραλί-
ας, ὁ Εἰφίας τράβηξε κατὰ τὰ βο-
ρεινά. Κι' ἀρὸς στάθηκε κι' ἔψαξε ἄ-
δικα σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ νησιά τῆς Σόνδας,
ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς
Καλῆς Ἐλπίδας. Ἀλλὰ τότε τὸν βρῇ-
καν μεγάλες τρικυμίες καὶ, ἀφοῦ ἐπα-
λάισε μιὰ ἐδδομάδα μὲ τὰ στοιχεῖα κι'
ἔκαμε πολλὰς ἀβαρίες, εἶδε τὴν ἀνάγκη
νά σταθῇ σὲ κανένα μέρος κατάλληλο,
γιὰ νά ἐπισκευασθῇ.

Στίς 8 τοῦ Ὀκτώβρη, ὁ σκοπὸς εἶδε
μιὰ ξηρά, — ἴσως νησί, — ποὺ οὔτε εἰ-
πὸ νεοὶ γόρτες δὲν τὴν εἶχαν σημει-
ωμένη. Ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλεστον δι-
εσθύνθηκε πρὸς αὐτὴ τὴν ξηρά καὶ βρῇ-
κε καταφύγιο στὸ βάθος ἐνὸς μικροῦ ὄρ-
μου τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς, προφυλαγμέ-
νης ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνέμους, — μέρος
κατάλληλότερο γιὰ νά σταθῇ ὅσον καιρὸ
θὰ πᾶτοῦσαν οἱ ἐπισκευές.

(Ἐπταὶ συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗ ΛΥΡΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

[Κι' ἄλλη ὥρα λαυρική συλλογή, νέου ποι-
ητοῦ, φάνηκε αὐτὲς τίς ἡμέρες: «Στὴ λύρα τῆς
Μοναξίας» τὸ Ἀριστέλι Κιράδ. Ἀνα-
δημοσιεύουμε ἐδῶ ἀπὸ τὰ μικρά της κομ-
μάτια, καταλλήλως καὶ γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μας.
Σ.τ.Δ.]

ΥΠΝΟΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

Κοιμάται... Στὰ λουμπράχρωμα,
τὰ εὐωδιστὰ βελούδα,
Ἄπλωτο στὸ τριαντάφυλλο
κοιμάται ἡ πεταλούδα.
Ἐναυροῦσθηκε ἀπαλὰ
μὲ τὴν πνοὴ τοῦ μύρου.
Ψυχῆς γλυκὸ ἀποκοίμισμα
στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ οὐνείρου.

ΡΟΔΟ

Δροσιὰ καὶ φῶς τὰ φύλλα σου...
ὦ, εὐωδιὰ κι' ὦ, χρῶμα!
Ἀνθίζεις καὶ μαγεύεται
μιὰ πλάση ὁλόγυρά σου.
Κι' ἂν ἡ ζωὴ σου εἴν' ὄνειρο,
κάτι πρὸ θεοῦ ἀκόμα
Τ' ὦρατο ξεψύδιμά σου!...

ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Μυρόπινα χιόνια, λουλούδα,
ποὺ ἀνοίγετε τὸ δειλινὸ,
Λευκὸ τῆς νύχτας ὄραμα
ἡ εὐγενικὴ ζωὴ σας.
Ὅταν ὁ ἥλιος, γέροντας,
ρόδα σκορπᾷ στὸν οὐρανὸ,
Ἀνθίζετε, μυρώνετε
τὸ ἀγέραι τὸ λυγχερινὸ,
καὶ εἰς τὴν αὐγῆς φιλι-
σθῆναι γλυκὰ ἡ πνοή σας.

ΑΡ. ΚΑΡΑΒΑΣ

ΤΟ ΒΩΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Καθὼς ξεκίνησε τὸ λεωφορεῖο, ἕνα βῶδι,
κατατρομαγμένο, χώθηκε σ' ἕνα θά-
μνο. Ἕνα παιδάκι, πέντε ὥς ἑξὶ χρο-
νῶν ποὺ τὸ ὠδηγοῦσε, τοῦ ἐπιασε τὸ κε-
φάλι καὶ τῶριψε στὸν κόρρο του, ἐν ὧ
τὸ χεῖρ αὐτοῦ μετὰ τὸ χεῖρ του. Ἐκανε
βέβαια τὸ βῶδι, ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοῦ ἔκανε
καὶ ἡ μητέρα του.

Τὸ βῶδι, τρέποντας σύσσωμο, ἔχων
μ' ἐμπιστοσύνη τὸ πελώριο κεφάλι του,
στολισμένο μὲ δυὸ κέρατα, στὴν ἀγκαλιὰ
τοῦ παιδιοῦ, εἰχόντας καπου-καπου ἕνα
φοβισμένο βλέμμα 'στὸ λεωφορεῖο, ποὺ
ἔτρεχε μ' ἕνα φοβερὸ κρότο. Τὸ παιδάκι
χαμγελοῦσε καὶ τοῦ μίλοῦσε σιγά.

Τίποτα πρὸ συγκινητικὸ παρὰ νά βλε-
πῇ κανεὶς μιὰ κτηνώδη καὶ τυφλὴ δύ-
ναμη νά καθυστερεῖται ἀπὸ μιὰ ἐξυπνὴ
ἀδυναμία!

(Victor Hugo)

I. X.

ΠΩΣ Ο ΑΛΗΣ ΕΓΕΙΝΕ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

(Παραμῦθι)

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 27)

Τὸ λεοντάρι ἀκολούθησε εὐπειθῶς τὸν
Ἀλῆ καὶ βρυχήθηκε:

— Ἀνθρωπάκο, ἀνθρωπάκο! βάλε γρή-
γορα τὴν κορώνα σου καὶ θὰ γίνῃς βασι-
λεὺς τῶν λεονταριῶν.

Μὰ ὁ Ἀλῆς, χωρὶς νά τάκούσῃ, ὠδή-
γησε τὸ λεοντάρι τοῦ στὸ βασίλειο τῶν
ἐλεφάντων. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ τὰ ζῶα κα-
ταβρόχυνε τὸ λεοντάρι καὶ ἀναγκάσθηκε
νὰ κολυβήτῃ τὸν Ἀλῆ. Αὐτὸς τότε, τρέ-
χοντας, ἔφθασε στὸ παραθαλάσσιο. Μπή-
κε σ' ἕνα μεγάλο καρυδιόσπερλο καὶ βίασε
τὸν ἐλέφαντα νά κολυμπήτῃ κατόπι του.

Τὸ χονδρὸ ζῶο πολὺ θὰ ἤθελε νά φύ-
γῃ, μὰ ἡ μαγικὴ κλωστή τὸ ἐδίαιζε νά
ὑπακούσῃ στὸ μικρὸ τοῦ κύριο.

**

Πλεύσανε ἔτσι κάμποση ὥρα, ὅταν ὁ
Ἀλῆς εἶδε ἐπὶ τέλους μιὰ φάλαινα στ' ἀ-
νοιτά. Αὐτὸ ἐπερίμενε. Καθὼς εἶχε προ-
βλέψῃ, ἡ φάλαινα κατάπιε τὸν ἐλέφαντα
καὶ τὸ τεράστιο ζῶο εἶπε στὸν Ἀλῆ:

— Φλέν! φλέν! φλέν! Ἀνθρωπάκο,
ἀνθρωπάκο, βάλε γρήγορα τὴν κορώνα σου
καὶ θὰ γίνῃς βασιλεὺς τῶν φαλαίων.

— Ἀκόμα, εἶπε ὁ Ἀλῆς, μὰ ἡ στιγμὴ
πλησιάζει.

Καὶ διεσθύνθηκε σ' ἕνα νησί, ποὺ ἔμοια-
ζε ἀπὸ μακριὰ σαν κεφάλι ἀνθρώπου. Ἐ-
να βαθὺ σπήλαιο σχημάτιζε τὸ στόμα,
ποὺ κατάπιε ἀξάρνα τὴν φάλαινα.

Ὁ Ἀλῆς τότε τινάχτηκε στὸν ἀέρα,
καὶ ἔξανπεσε καθιστὸς σὲ μιὰ χρυσῇ πο-
λυθρόνῃ: Ἦταν ἕνας θρόνος.

Στὰ πόδια τοῦ ἕνας ἐλάττης λαὸς φώ-
ναζε:

— Οὐρρά! Οὐρρά! Οὐρρά! Ἀνθρω-

πάκο, ἀνθρωπάκο, βάλε γρήγορα τὴν κο-
ρώνα σου καὶ θὰ γίνῃς βασιλεὺς αὐτοῦ τοῦ
τόπου!

Ὁ Ἀλῆς ἔδωκε τὴν κορώνα στὸ κεφά-
λι του καὶ ὅλος ὁ κόσμος φώναζε:

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!

Μὰ μερικὸι φθονεῖς ψιθύριζαν: Πῶς
ἕνα τόσο μικρὸ παιδί ἔγινε βασιλεὺς;
Αὐτὸ δὲν εἶναι φυσικὸ. Κάποια μαγεία θὰ
ὑπάρχῃ!

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Ἀλῆς, καὶ νὰ ἡ
μαγεία μου.

Καὶ τραβώντας δυνατὰ τὴν κλωστή του,
κατέρωθε νά βγάλῃ τὴν φάλαινα ἀπὸ τὸ
σπήλαιο ποὺ τὴν εἶχε καταπιῇ.

Τραβῆξε ξανά καὶ σὲ λίγο ὁ ἐλέφαντας
βγήκε ἀπὸ τὴν φάλαινα.

Ἐπειτα ἦλθε ἡ σειρά τοῦ λεονταριοῦ.
Καὶ μπροστὰ στὰ ἔκθαμβὰ μάτια τῶν ἀν-
θρώπων, φάνηκε μὲ τὴ σειρά ὁ λύκος, ὁ
σκύλος, ἡ γάτα, τὸ πουλὶ καὶ τέλος ἡ μυ-
γίτσα.

— Ἐξήγησέ μας αὐτὸ τὸ θαῦμα, εἶπαν
ὅλοι.

Ὁ Ἀλῆς θέλησε νά μιλήσῃ, μὰ τὰ λό-
για του μπερδεύονταν καὶ δὲν ἤξερε πὺς
νὰ ἐξηγήθῃ.

— Φαίνεται πὺς δὲν τὸ καταλαβαίνει
καλὰ καὶ σὺ ὁ ἴδιος, τοῦ ψιθύρισε μιὰ
φωνή. Ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω.

Ὁ Ἀλῆς ἀνατινάχθηκε καὶ... ξύ-
πνησε.

**

Ἐμεινε μιὰ στιγμὴ σαστισμένος ποὺ
ξαναβρέθηκε μπροστὰ στὸ ἀλφειοτάρι του,
γιατὶ ἀπάνω του εἶχε ἀποκοιμηθῇ.

Διηγῆθηκε τὸ ὄνειρό του στὸν γέρο-δά-
σκαλο. Καὶ τότε αὐτὸς τοῦ εἶπε:

— Ὁ Ἀλῆς σ' ἔκαμε νά ἰδῇς αὐτὸ
τὸ ὄνειρο, γιὰ νά σοῦ δείξῃ ὅτι, καθὼς ἕνα
μικρὸ βλανιδι μπορεῖ νά γίνῃ μιὰ μεγά-
λη βαλανιδιὰ, ἔτσι κι' ἕνας ἀνθρώπος, ὅσο
ταπεινὸς καταγωγῆς καὶ ἂν εἴναι, μπορεῖ
νὰ φθάσῃ καὶ τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα. Μὰ
ἔρεῖς πὺς μιὰ βαλανιδιὰ δὲν φυτρώνει σὲ
μιὰ μέρα. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ ἀνθρώπος, ὅσο
ἄξιος καὶ ἂν εἴναι, δὲν πρέπει νὰ παύτῃ νά
φθάσῃ διὰ μιᾶς στὴν κορυφὴ τῶν μεγα-
λείων. Πρέπει νά ἐργασθῇ καὶ νὰ ναιεῖ σιγά-
σιγὰ τὰ διάφορα σκαλιὰ τῆς κοινωνίας, γιὰ
νὰ φθάσῃ τέλος στὴν ὑψηλὴ θέσιν ποὺ θὰ στέ-
ψῃ τὴν ἀδιάκοπη ἐργασία του. Λοιπὸν γιὰ
νὰ φθάσῃ σὴμερον, πρέπει νά εἴσῃ γραμ-
ματισμένος. Γραμματισμένος γίνεσαι δια-
βάζοντας, καὶ γιὰ νά μάθῃς νά διαβάζῃς,
πρέπει πρῶτα νά μάθῃς τὸ ἀλφάβητο.

Ὁ Ἀλῆς, κατάλαβε τὸ μαθημα, καὶ
στὸ τέλος τῆς ἡμέρας ἤξερε τὸ ἀλφάβητο.
Σὲ λίγο μποροῦσε νά διαβάζῃ. Ἐγινε ὁ
καλύτερος μαθητὴς καὶ βγήκε πρῶτος ἀπὸ
τὸ σχολεῖο.

Ἐγινε τότε στρατιώτης καὶ διακρίθηκε
τόσο καλά ποὺ τὸν ἔκαναν ἀξιωματικό.
Λαμπρὸς ἀξιωματικὸς, ἔγινε γρήγορα στρα-
τηγός, κατόπι ἔγινε καὶ ὑπουργός. Ὁ Βα-

σιλεὺς τὸν ἐξετίμησε τόσο, ποὺ τοῦ ἔδω-
σε τὴν κόρη του γυναίκα. Καὶ λίγο πρὶν
πεθάνῃ, ὥρισε τὸν γαμπρό του γιὰ διά-
δοχο.

Καὶ νὰ πῶς ὁ Ἀλῆς ἔγινε βασιλεὺς.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΟΥ ΤΗΝ ΑΥΛΗ

Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλὴ
τὸ κοινότερο χορτάρι
Γίνεται τὸ πιὸ ὁμορφο
τοῦ Μαγιοῦ λουλουδι.
Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλὴ
Τὸ χειρότερο πουλὶ
Λέει τὸ πιὸ γλυκὸ τραγοῦδι!

Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλὴ
Τὸ ἡλιοῦ κάθε φιλι
Γίνεται κι' ἀπὸ θάμνα.
Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλὴ
καὶ τοῦ φεγγαριοῦ τὰ χάδια
Μάγισσες τίς κανοῦνε
Τίς γριεὲς μουριεὲς τὰ βράδνα.

Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλὴ
Τάγριοβορί τοῦ Γενάρη
Τσουχερὸ δὲν τῶ οἰώσα,
Πάντα μαλακώνει...
Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλὴ
Σὰ νυφιάτικη στολὴ
Πέφτει ἀρῆα καὶ ποῦ τὸ χιόνι.

Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλὴ
Μιὰ βρυσούλα μοῦ μιλεῖ
Γιὰ ὁροσιεῖς, γιὰ δῖφες.
Στοῦ σπιτιοῦ μου τὴν αὐλὴ
Τὴν ἀγάπη κυποῖο χέρι
Ἐσπεῖρε καὶ τάισε
Τῆς ψυχῆς τὸ περιστέρι.

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἀπὸ τὴ χαρὰ του, γιατί κατόρθωσε
πρὶν νὰ σοῦ ἀποσπάσῃ τὴν ὑπόσχεση πὺς,
μὲ θυσιὰ σου ἔστω, θὰ τοῦ κάμῃς τὴ δου-
λειά του, ὁ ἐγωῖστὴς γίνεται γενναῖος
καὶ σοῦ δίνει ἀμέτρητα συμβουλὴ: «Μὴν
παιδεύεσαι διαρκῶς γιὰ τοὺς ἄλλους» κοί-
ταξε καὶ τὸν αὐτὸ σου λιγανά.

**

Ὁ φθόνος δὲν βρῖσκει μονάχα ἀνοχή
ἐς τὴν ψυχὴ μας, παρὰ μᾶς γεννᾷ καὶ τὴν
περηφάνειά πὺς εἴμαστε ἀνώτεροι ἢ εὐτι-
χεστέροι καὶ γι' αὐτὸ μᾶς φθονοῦν. Ὁ οἶ-
κτος, κοντὰ ἐς τὴν λύπη, ἀφίνει καὶ λίγη
θέση γιὰ κάποια γλυκεῖα ἐυγνωμοσύνη.
Μόνο ἡ καταφρόνεια τοῦ ἄλλου δὲν γεννᾷ
ἐς τὴν ψυχὴ μας τίποτα καλὸ, παρὰ μᾶς
κάνει νά νοιώθουμε θυμὸ λύπη κι' ἐξου-
θέρωσιν.

**

Εἶναι ἀρκετὰ πράγματα ἐς τὸν κόσμον
ποῦ, ἂν δὲν μαντευθοῦν χωρὶς λέξη, χωρὶς
ὑπαινιγμὸ τὸν παραμικρὸ, δὲν ἔχουν μπόρουν
νὰ γίνουν ἀντιληπτά οὔτε μὲ τὴν διεξοδι-
κώτερη ἀνάλυσιν.

Ε. Α.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

*Αγαπητοί μου,

ΗΝ παραμονή της Πρωτοχρονιάς, είχα σταματήσει απέξω από μια μεγάλη βιτρίνα της οδού Σταδίου, που ήταν χωρισμένη σε δύο: από το ένα μέρος είχα παιδικά παιχνίδια κι' από το άλλο κομψοτεχνήματα. 'Εν' αγοράκι ως' επτά χρονών, με γαλανά ματρία και ξανθές μπούκλες, ήταν σταματισμένο δίπλα μου με τη μητέρα του, νέα κυρία και κομψή. 'Ο μικρός, ένοιαζε, ήταν προσηλωμένος στα παιχνίδια. Κοίταζε προπάντων ένα μεγάλο κουκλό, έναν παιδαριό που είχε σχεδόν το αναστήμα του και καθόταν σε κυροπόδι σε μια ομορφή καρεκλίτσα. Κι' α' την άλλη μεριά δεν ξέρω αν το παιδί έζηλευε περισσότερο τον κουκλό ή την καρεκλίτσα του που θα του έρχονταν ίσια ίσια, ή τη γαλάζια φορεσιά του, — μακρύ πανταλόνι και κροτό σακκάκι, — που κι' αυτά θα του πήγαιναν λαμπρά... 'Ερχονταν όμως κάπου-κάπου και ματιές 'ς ένα κάστρο μεταίωνικό κύρρο με τὰ πυργάκια του, τις πολέμίστρες του, τὰ γεφύρια του, τὸ χαντάκι του και τὸν κήπο του, όλα τὰν αληθινά...

Η μητέρα κοιτάζε τα κομψοτεχνήματα. Ήταν κάτι βελόνια με ιδιότυπα σχήματα και διαφανή χρώματα. Ήταν και κάτι αγγειοτεχνήματα, ολόκαυρη παρόταξη, από αλάβητρο, από μάρμαρο, από γύψο, από ασήμι, ασπρα, λείρινα, πράσινα, που παριστάσαν μυθολογικά ή πραγματικά πρόσωπα, αιδωικά, γυναικεία, ερρηικά, παιδικά, άλλα γυναικά, άλλα ντυμένα με χιτώνες, χλαμύδες ή πέπλους. Μ' α' στιγμή, η μητέρα είχε προσηλωθεί σ' ένα πανεύμορφο παιδάκι, ολόγυμνο, που κάθονταν σε μια πέτρα και προσπαθούσε να βγάλει κάποιο άγκάθι που του είχε μπει στο πόδι από το ποδίο. 'Ασπαράττατη του άρχαίου α' Εξ-ακανθίζόμενου, τωστέ καλλιτέχνημα... Και δείχνοντας τὸν άγοράκι της τὸ άγγειοτεχνήμα, τὸν εἶπε:

— Μπέμμη, ιδέ... Θέλεις νὰ σοὺ πάρω αὐτὸ τὸ παιδάκι;

Ὁ μικρὸς τοῦ ἔριξε μιὰ ματιὰ πρῶτα ἐξεταστικῇ, ἔπειτα περιρρονητικῇ, καὶ ἀποκρίθη:

— Ὅχι!... ἐγὼ θέλω ἕναν κουκλό!

— Μα κουκλὸς δὲν εἶναι κι' αὐτός;

εἶπε ἡ μητέρα. Κι' ιδέες τί ὥρτιος!...

— Ὅχι! Ὅχι! ἔκαμε ζωγρά ὁ μικρός, γυρίζοντας τὰ μάτια ἀπὸ τὴν παράταξη τῶν ἀγαθῶν.

Κι' ἐπρόσθεσε μετὴν πὸ μεγάλη περιρρόνηση:

— Αὐτὰ εἶναι παιχνίδια γιὰ μεγάλους.

— Καλὰ! ἔκαμε ἡ μητέρα χαμογελώντας. Ἐλα νὰ σοὺ πάρω ἕνα παιχνίδι: γιὰ μικρούς...

— Κουκλό θέλω! εἶπε τὸ αγοράκι.

— Ἡ τὸ κάστρο...

Καὶ μὴ γινώσκοντες οἱ δύο στὸ μαγαζι. Δὲν ἐκάθησαν νὰ ιδῶ τί ἀπογίνει. Φαντάζομαι μόνο πὼς σὲ λίγο θὰ βῆ-κιν κρατώντας κι' οἱ δύο τὰ παιχνίδια τους: ὁ μικρὸς τὸν κουκλό του ἢ τὸ κάστρο, ἡ μητέρα τὸν «ἐξακανθίζο-μενο».

Μὲ γιὰ πολλὴν ὥρα, γυρίζοντας στὸ δρόμο καὶ χαζεύοντας στίς πρωτοχρονιατικὲς βιτρίνες, εἶχα στὸ νοῦ μου τὸ λόγο τοῦ μικροῦ: «Αὐτὰ εἶναι παιχνίδια γιὰ μεγάλους».

Πὼς μιλοῦν καμμιὰ φορὰ τὰ παιδιά! Μὲ εἶπε μιὰ μεγάλη ἀλήθεια αὐτὸς ὁ μικρός! Παιχνίδια καὶ παιχνίδια. Ὁταν ὁ ἀνθρώπος εἶναι μικρός, θέλει μιὰ κουκλό ἢ ἕναν κουκλό ἀπὸ πανί καὶ ἀπὸ πίτουρο, καὶ μὲ ρούχα ποὺ νὰ μπαίνουν-θαίνουν. Ἄνα μεγαλώσει, θέλει μιὰ κουκλό ἢ ἕναν κουκλό ἀπὸ μάρμαρο ἢ ἀπὸ γύψο, χωρὶς ρούχα ἢ μὲ ρούχα κολλητά. Τὸ ὄνομα μόνο ἀλλάζει: ὁ κουκλὸς ἢ ἡ κουκλό τοῦ μεγάλου λέγεται ἀγγειοτεχνήμα, κομψοτεχνήμα, μιμιπλό.

Ὅχι μὲ πῆγε ἴσως: Μ' αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορὰ: Τὸ παιχνίδι τοῦ παιδιοῦ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μετὴν τέχνη, ἢ ἔχει τόση, ὥστε χρειάζεται γιὰ τὸ παιδί. Τοῦ μεγάλου ὅμως εἶναι καλλιτέχνημα, καὶ δε-δικιέρεται παρὰ μόνο κατὰ τὸ ἀνάστημα, κατὰ τὸν ὄγκο, ἀπὸ τὰ μεγάλτα καλλι-τεχνήματα ποὺ δὲν παίζονται. Κι' ὅμως, πολλὲς φορές, τὰ δύο εἶναι συγ-χυμένα. Ὑπάρχουν παιδικὰ παιχνίδια ποὺ ἔχουν τόση τέχνη, τόση καλλιτε-χνία, ὥστε δὲν ἔχουν μερικὰ κομψοτε-χνήματα γιὰ μεγάλους. Πιραδεϊμικὸς χάρς, οἱ παρξιδάνικες, οἱ γιαννέζικες ἢ κινέζικες κουκλές, οἱ Ταναγραῖδες...

Καὶ στοὺς πὸ ἀρχαίους καιροὺς ἄκο-μα, οἱ ἄνθρωποι ἔπαιζαν καὶ μεγάλοι ἔπαιζαν καὶ μικροί. Κι' οἱ ἀρχαῖοι τεχνίτες κατεσκεύαζαν κουκλές γιὰ παι-διά καὶ κουκλές γιὰ μεγάλους. Ἀπει-ρες τέτοιες, κι' ἀπὸ τα δύο εἶδη, σώ-ζονται ἀκόμα, στὰ δημόσια ἢ σταῖς ἰδι-ωτικὰς Μουσεία. Συμβάνει λοιπὸν πολ-λές φορές, οἱ ἀρχαιολόγοι νὰ μὴ ξέ-ρουν ποῦ νὰ κατατάξουν μιὰ ἀρχαία κουκλό: στὰ παιχνίδια τῶν μικρῶν, ἢ στὰ παιχνίδια τῶν μεγάλων; Τὸ ἴδιο θὰ συμβαίνει κι' ὅταν ἀπὸ δύο-τρεις χι-

λιάδες χρόνια, ἂν θὰ βρίσκονται, θαμ-μένα κάπου καὶ διατηρημένα, παιχνί-δια καὶ κομψοτεχνήματα σημερινά. Γιὰ παιδιά, θὰ πορὸν, ἦταν τάχα αὐτό, ἢ γιὰ μεγάλους; Καὶ θὰ συζητοῦν οἱ ἀρ-χαιολόγοι τοῦ μέλλοντος καὶ θὰ πιά-νουνται...

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ὁ ἀνθρώ-πος δὲν παύει νὰ παίζει ποτέ. Τὰ παι-χνίδια ἔγειναν «κομψοτεχνήματα» κι' ἔγειναν ἔτσι «παιχνίδια γιὰ μεγάλους». Ἡ βιτρίνα ἐκείνη ποὺ ἦταν χωρισμένη σὲ δύο, ἦταν μιὰ βιτρίνα πρωτοχρο-νιατικὴ γιὰ ὅλους. Εἶχε παιχνίδια γιὰ τὸν ἀγοράκι, εἶχε παιχνίδια καὶ γιὰ τὴν μητέρα του...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. (Συνέχεια)

— Ὅχι, κύριε εἰρηνοδίκη.

— Ἐλα, διηγήσου μου πὼς ἔγεινε αὐτὴ ἡ καταστροφὴ τῆς Βιρσής. Τὴ δια-βάτα στίς ἐφημερίδες καὶ ἂν δὲν εἶσαι ἀλήθεια ὁ Ρεμής, θὰ σὲ πιάσω. Λεγε-λοιπὸν καὶ προσέχε.

Ἀρχίτα μὲ θάρρος, — μετὸ θάρρος ποὺ μοῦ ἔδινε ὁ τρόπος τοῦ εἰρηνοδίκη. Κι' ἄλλα τελείωσα τὴ διήγησή μου, τὸν εἶδα νὰ μὲ κοιτάζει μὲ μάτις τρυφερὰ καὶ συγκινημένα.

Ἐνομισα πὼς θάλεγε νὰ μὰς ἐλευ-θερώσουν ἀμέσως. Ἀλλὰ δὲν ἔγειν ἔ-τσι. Χωρὶς νὰ μοῦ πῇ ἄλλη λέξη, μ' ἔλπιε μόνι. Ὅχι πῆγαινε βεβια νάνα-κρίνη τὸ Μαρτίνα, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν συμ-φωνοῦσαν οἱ διηγῆταις μας.

Ἐδραῖνα πολλὴν ὥρα βυθισμένος στοὺς συλλογισμούς μου. Μὲ τὸ τέλος ὁ εἰρηνοδίκης γύρισε μετὸ Μαρτίνα.

— Ὅχι ζητήτω πληροφορίες ἀπὸ τὸ Οὐτσέλ, εἶπε κι' ἂν, ὡς ἐλπίζω, θὰ εἶ-ναι σύμφωνος μετὰ μοῦ εἶπατε, αὐριο θὰ σὰς ἀπολύσουν.

— Κι' ἡ ἀγελάδα μας; ρώτησε ὁ Μαρ-τίνα.

— Ὅχι σὰς τὴ δώσουν.

— Δὲν ἐνοοῦσα αὐτὸ, ἐξηγήθηκε ὁ Μαρτίνα. Ποῖος θὰ τῆς δώτῃ νὰ φάη; ποῖος θὰ τὴν ἀρμέξῃ;

— Ἐνοια σου, ἡτύχασε.

Κι' ὁ Μαρτίνα ἡσύχασε.

— Ἄν ἀρμέξουν τὴν ἀγελάδα μας, εἶπε γελῶντας, δὲν μποροῦν νὰ μὰς δώ-σουν τὸ γάλα; Ὅχι δειπνοῦσαμε μ' αὐτὸ ὥραϊα.

Μαλὶς ἔφυγε ὁ εἰρηνοδίκης, εἶπα στὸ Μαρτίνα τίς δύο μεγάλες εἰδήσεις, ποὺ μ' ἔκαμν νὰ ἔρχω πὼς ἤμαστε στὴ

φυλακή: Ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα ζοῦσε! ὁ Μπαρμπερὴς ἔλειπε στὸ Παρίσι!

— Ἡ ἀγελάδα λοιπὸν τοῦ Βισιλό-πουλου θὰ κάμῃ τὴ θριαμβευτικὴ τῆς εἰσοδοῦ! εἶπε ὁ Μαρτίνα.

Κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ἄρχισε νὰ τρα-γουδῇ καὶ νὰ χοροπηδᾷ. Τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἐγὼ, ἄλλο τόσο χαρούμε-νος, κι' ὁ Κάπης, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή εἶχε μείνει στὴν ἄκρη, λυπη-μένος κι' ἀνήτυχος, ἦλθε καὶ στάθηκε μπροστά μας, ὁρῶς στὰ δύο πσινά του. Ἀρχίσαμε τότε κι' οἱ τρεῖς ἕνα θεό-τρελλο χορὸ κι' ἐκάναμε τέτοιο θόρυβο, ὥστε ὁ δεσμοφύλακας, τρομαγμένος, — ἴσως γιὰ τὰ κρομύδια του, — ἦλθε νὰ ἰδῇ μὴν εἶχαμε ἐπαναστατήσῃ.

Μὰς ὑποχρέωσε νὰ ἡτυχάσουμε· δὲν μὰς μίλητε ὅμως ἄγρια ὅπως ὅταν μπῆ-κα μετὸν εἰρηνοδίκη.

Ἀπ' αὐτὸ καταλαβόμε, πὼς ἡ θέση μας δὲν ἦταν κακὴ καὶ σὲ λίγο εἶχαμε τὴν ἀποδείξη πὼς δὲν κάναμε λάθος,

γιὰτὶ ὁ δεσμοφύλακας ξανα-γύρισε μετὰ μιὰ σουπιέρα γεμά-τη γάλα, — τὸ γάλα τῆς ἀ-γελάδας μας. Μὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτὸ· ἐκτός ἀπὸ τὸ γάλα, μὰς ἔδωκε κι' ἕνα καρβέλι ἄ-σπρο ψωμί κι' ἕνα κομμάτι βραστὸ μοσχάρι, ποὺ μὰς τὸ ἔστειλε, καθὼς εἶπε, ὁ κ. εἰ-ρηνοδίκης.

Ποτὲ ἴσως φυλακισμένοι δὲν ἔλαβαν τέτοια περίποιη-ση! Τρώγοντας τὸ μοσχάρι καὶ πίνοντας τὸ γάλα, ἀνα-θεώρησα τίς ιδέες μου γιὰ τίς φυλακές. Μὰ ὠρισμένως δὲν ἦταν καὶ τόσο κακὲς ὅσο ἐ-φανταζόμουν!

Αὐτὴ ἦταν καὶ τοῦ Μαρτίνα ἡ γνώμη.

— Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶμμα, ἔλεγε, νὰ τρώς, νὰ πίνης καὶ νὰ κοιμάται τζάμπα!..

Δοκίμασα νὰ τὸν φοβίσω.

— Κι' ἂν πέθανε ἄσφρα ὁ κτηνία-τρος, τοῦ εἶπα, καὶ δὲν μποροῦν νὰ τοῦ πάρουν τὴ μαρτυρία του;

— Τώρα πιά! ἀποκρίθηκε ὁ Μαρ-τίνα ἀτάραχος. Τέτοιες ιδέες βάζει κα-νεὶς μόνο διὰ νὰ εἶναι δυστυχισμένος. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐμεῖς τώρα δὲν εἶμα-στε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Λ'.

Ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα.

Ἡ νύκτα μας στὴ φυλακὴ δὲν ἦταν ἄσχημη· περάσαμε πολὺ χειρότερες ἔξω.

— Ὀνειρεύθηκα τὴν εἰσοδὸ τῆς ἀγε-λάδας μας, μοῦ εἶπε ὁ Μαρτίνα.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Στίς δειπνὲς τὸ πρωῒ, ἡ πόρτα μας ἄ-νοιξε κι' εἶδαμε νὰ μπαίνει ὁ εἰρηνοδί-κης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν καλὸ μας

κτηνίατρο, ποὺ θέλητε νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος γιὰ νὰ μὰς ἐλευθερώσῃ.

Ὅσο γιὰ τὸν εἰρηνοδίκη, ἡ καλωσύνη του γιὰ τοὺς δύο ἀφώους φυλακισμένους δὲν περιορίσθηκε στο δεικνὸ ποὺ μὰς ἔ-στειλε τὸ βράδυ· μὰς ἔδωσε κι' ἕνα ὡ-ραῖο χαροτόσημο.

— Ἦτατε τρελλοί, μὰς εἶπε φι-λικά, νὰ ταξιδεύετε τόσον καιρὸ χωρὶς διαβητήριο. Σὰς ἔδωκα ἕνα ἀπὸ τὴ Δη-μαρχία. Αὐτὸ στὸ ἔξῃς θὰ σὰς προστα-τεύῃ καὶ θὰ εἰς γλυτώνῃ ἀπὸ πολλὰ. Καλὸ ταξίδι, παιδιά μου!

Καὶ μὰς ἔσφιξε τὰ χέρια. Ἀν ρωτᾶ-τε καὶ γιὰ τὸν κτηνίατρο, αὐτὸς μὰς ἐφί-λησε.

Εἶχαμε μπῆ πολὺ ἄσχημα στὸ χωριὸ ἐκεῖνο, ἀλλὰ βγήκαμε θριαμβευτικά, τρα-βώντας ἀπὸ τὸ σχοινὶ τὴν ἀγελάδα μας καὶ περπατώντας μετὰ τὸ κεφάλι ψηλά. Οἱ χωρικοὶ ποὺ στεκόνταν στίς πόρτες τους, μὰς κοιτάζαν τώρα μετὰ συμπά-θειας.

«Βρήκαμε θριαμβευτικά...» (Σελ. 37, στ. 6'.)

— Γιὰ ἕνα μόνο πρᾶμμα λυπάμαι, εἶπε ὁ Μαρτίνα· ποὺ δὲν εἶν' ἔδω κι' ὁ χωροφύλακας ποὺ μὰς ἔπιασε, γιὰ νὰ μὰς ἰδῇ.

— Ὁ χωροφύλακας δὲν ἔκαμε καλὸ. Μὲ φταίει καὶ μεῖς ποὺ δὲν σκεφθή-καμε ποτὲ νὰ ἐφοδιασθῶμε μετὰ διαβα-τήριο, γιὰ νὰ μαθαίνουν οἱ ἄνθρωποι ποιοὶ εἶμαστε. Στὸ Παρίσι μπορούσαμε νὰ βγάλουμε εὐκόλα.

Πήραμε ἕνα καλὸ μάθημα, γιὰ νὰ μὰς ἔλθῃ ἡ ιδέα νὰ ρίσουμε τὸ σχοινὶ τῆς ἀγελάδας μας.

Ἦταν βέβαια ἡμερὴ ἡ καίμενη, ἀλ-λά καὶ φοβερά.

Δὲν ἄργησαμε νὰ φθάσουμε στὸ χω-ριό, ὅπου εἶχα κοιμηθῇ μετὰ Βισιλό. Ἀπὸ κεῖ, δὲν εἶχαμε παρὰ νὰ περάσουμε μιὰ χέρσα πεδιάδα καὶ νὰ φθάσουμε στὸ λόφο, ποὺ ἡ πλαγία του κατέβηκε στὸ Σιβαχνό.

— Σὺ ὑποσχέθηκα σβίγγους στὸ σπύρι τῆς μάννας - Μπαρμπερίνας, εἶπα στὸ Μαρτίνα· ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνουν σβίγ-

γοί, χρειάζεται βούτυρο, ἀλεύρι καὶ αὐγά.

— Ὅχι εἶναι πολὺ ὥραϊοι, ἔ;

— Πάρα πολὺ! Κάτι φοβερὲς ποὺ γεμίζουν ὅλο σου τὸ στομάχι. Βούτυρο ὅ-μως κι' ἀλεύρι δὲν θὰ ὑπάρχῃ στὸ σπύ-ρι τῆς μάννας - Μπαρμπερίνας, γιὰτὶ εἶ-ναι φτωχιά. Τί λές, τῆς ἀγοράζουμε;

— Περὶφημὴ ἰδέα!

— Κράτα λοιπὸν τὴν ἀγελάδα καὶ πρότεξέ μὴ τὴν ἀρίσχες στιγμή. Ἐγὼ τρέχω στὸν μπακάλη, νὰ πάρω βούτυρο κι' ἀλεύρι. Αὐτὰ ὅμως, ὅχι, γιὰτὶ θὰ μὰς ἔσπαζαν στὸ δρόμο. Ἀν δὲν ἔχῃ ἡ μάννα-Μπαρμπερίνα, μπορεῖ νὰ δα-νεισθῇ.

Μπῆκα στὸ μπακάλιο κι' ἀγόρασα μιὰ λίτρα βούτυρο καὶ δύο λίτρες ἀ-λεύρι. Κι' ἐξακολουθήσαμε τὸ δρόμο μας.

Δὲν ἤθελα νὰ κουράσω τὴν ἀγελάδα. Εἶχα ὅμως τόση ἀνυπομονηρία νὰ φθά-σω, ὥστε ἔτοεχα χωρὶς νὰ θέλω.

Δέκα χιλιόμετρα ἀκούη, ὁ-κτώ, εἴη... Περὶεργὸ πρᾶγμα! ὁ δρόμος μοῦ φαινόταν μακρύ-τερος τώρα ποὺ ἐπληρίαζα τὴ μάννα-Μπαρμπερίνα, ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἀπομακρυ-νόμουν. Κι' ὅμως, τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔπεφτε ἕνα χιονόνερο, ποὺ ἀκόμα τὸ θυμῶμαι.

Μὰ ἦσουν πολὺ ἀνήτυχος, συγκινημένος, καὶ κάθε στιγμή κοιτάζα τὸ ρολόι μου.

— Δὲν εἶναι ἕμφορος τόπος; ρωτοῦσα τὸ Μαρτίνα.

— Ναι, δὲν ὑπάρχουν δέν-δρα νὰ ἐμποδίσουν τὸ μᾶτι.

— Ἄρα φθάσαμε στὸ βου-γαλάκι, θὰ ἴδῃς καὶ δένδρα, κα-στάνιες.

— Ἐχουν καὶ κάστανα;

— Ἀκόμα ἐκεῖ! Ἐπειτα, στὴν αὐ-λὴ τῆς μάννας-Μπαρμπερίνας ἔχει καὶ μιὰ ἀχλαδιά ποὺ κάνει ἀχλάδια τόσα μεγάλα καὶ γλυκά σαν τὸ μέλι. Ὅχι ἰδῇ.

Καὶ γιὰ κάθε πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἔλεγε, αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιδόξ μου: «Ὅχι ἰδῇ!» Ἐπανταξοῦμεν ἀληθινὰ πὼς ὠθηνοῦσα τὸ Μαρτίνα εἰς κανένα παράδεισο. Ἀλ-λά μήπως γιὰ μένα δὲν ἦταν; Ἐκεῖ τὰ μάτια μου εἶχαν ἀνοιχθῇ στὸ φῶς. Ἐκεῖ εἶχα πρωτογνωρίσει τὴ ζωὴ, τὴν ἀγά-πη, τὸ χάδι, τὴν εὐτυχία. Ὅσο ἐπλη-ρίαζα τὸ χωριό μου, τόσο χαρρότερες μοῦ ἔρχονταν οἱ ἀναμνήσεις τῆς πρώτης μου ἡλικίας. Ἄ, τί εὐτυχισμένος ποὺ ἦμουν τότε, καὶ πόσα βάσανα εἶχα τρα-βῆσαι κατόπι!.. Ὁ αἶρας τῆς πατρίδας μοῦ λές κι' εἶχε ἀπώμα ποὺ μὲ μεθοῦ-σε. Κι' ὅλα τώρα κάθλεπα ὥραϊα.

(Ἐπταὶ συνέχεια)

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ

Είναι ο τελευταίος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1919

Με τὰς 420 Σελίδας του.—Με τὰς 180 εἰκόνας του.—Με τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια».—Με τὴν «Συμμορίαν τοῦ Ἀρλεκίνου».—Καὶ με ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, κωμωδίας, δραματῖα, ποιήματα. κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραπτος δρ. 12.—(καὶ ταχυδρ. δρ. 12,50 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 13,50 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος, δρ. 14.—(καὶ ταχυδρ. δρ. 15,50 καὶ διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ διὰ τὸ Ἐξωτ.)

μυνο, ἄ. (ΜΖ). Φῶτος Ἀστὴς, ἄ. (ΑΣ). Ἀπὸ εὐθερωμένο Ἀϊδινόπουλο, ἄ. (ΙΕ). Ἀισπυρδίστα (εὐνοία σου); Ἀχαιὴ Νεράϊδα, κ. (ΚΒ). Χορὸς Πέτα' οὐδ', κ. (ΚΒ). Οὐραϊδὲς Βαῖς, ἄ. Περσὶς Ἀγρῆλος ἄ. (ΜΖ). Κασιὰν Φουσοῖας, ἄ. (ΚΤ). Φῶτες ἡ Σάντη, κ. (ΜΠ). Ἐνδοξὸς Κωνάουκος, ἄ. (ΝΖ). Συριανὸν Διαβολάκι, ἄ. (ΚΒ). Τσιλκώριτος, κ. (ΙΙ). Δισσοσένης Σκύλος, ἄ. (ΓΒ). Ἀγρωστὸς ἄ. (ΝΔ). Μελαχροινὸν Διαβολάκι, κ. Μεγαλειὸν τῆς Πατρίδος, ἄ. (Ι). Παιδίον τοῦ Δαρδίνου ἄ. (ΚΑ). Ἀρε ἡς Θιακοπούλα, κ. (ΦΤ). Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις, κ. (ΙΙΙ). Κενφὴ Ἐλαῖδα, κ. (ΘΝ). Πυθαγόρας ὁ Νεώτερος, ἄ. (ΙΜ). Ποσειδὼν Πριγκιπέσσα, κ. (ΙΙΙ). Ἐλῆα τῆς Εὐρήνης, ἄ. (ΚΣ). Δαρνὸκλάδ' Ἀέθρου, ἄ. Αἰματοκυλισμένο Δάβαρο, κ. Ἀνανεώσεις Ψευδοκρίτων : Ἀγριοκίρκιο, κ. Νικητὴς τοῦ Ἀουτελῆτος, ἄ. Νύμφη τοῦ Ὀλίμπου, ἄ. Φλίππου τοῦ Δευτερίου, ἄ. Ἐννοσις τῆς Κέσσου ἄ. Ἀσπιδί, κ. Κωνωνία τῶν Ἑθίων, ἄ. Ἀγροὶ Τσιγγάνα, κ. Ἀφελὴς Χιωτοπούλα, ἄ. Ἀσπιδί, ἄ. Ἀνιδὸς τοῦ Κανον, ἄ. Ὁ Νικητὴς, ἄ. Ὁλοκρινὸν Ἰδεώδες, ἄ. Σαμωτοπούλα, κ. Βωμὸς τῆς Ἐλευθέρου, ἄ. Ἰδεώδης Παῖς, ἄ. Ἰππότης δὲ Βοδρῶ, ἄ. Νέμεσις, ἄ. Προϊστάριος, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ πρὸς τὰς λεπτὰς 50 Διὰ τὰς περικυλῶν 10 λεπτὰ ἡ λέξις.
Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νάνταλλάζουν : —ἡ Πούλια με Τσοπανάκου, Σφουγγαδῶν, Λέαν.—τὸ Μαῦρο Νέμιο, με Ἀριεῖ, Ραζεντῶ, Τιάκου, Ζινέταν, Δευτερίαν, Ἀντιδιαχτην, Λέαν, Τσιανταφιλέρια.—ὁ Περσὶς Ἀγρῆλος με Εἰν, Νεανίαν, Ἐνδοξὸς Καμῆλ, Διὰ τ. Ὑαλῶν.—ὁ Ἀσπὶς τῆς Ἐλευθέρου με Ἀσπιδί τ. Βίγα, Πόδο, Διαβ, Κεφῶν. τ. 21.—τὸ Μελαχροινὸν Διαβολάκι με Τρελ. Νεῖρεν, Ραζεντῶ.—ἡ Ἀνιδὸς Βαλβανδ με Τεχαρνοβόνα, Μικ. Ζέαν, Ἐλπίδου, Μαγεμ. Ρεμανῶν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Μοκιδονικῶν Ἀσπιδί (εὐχόμεναι περὶ στικτὰ) σὲ περὶ μὲν Μικρόν Κοκοκρόν (εἶχε καλὸς) εὐχόμεναι νάνταρῶν γοῦ

γορᾶ) Φωτεινὴν Σάντη (σοὺ τὸ ἔδωσα, ἀλλὰ ναρίσης τὴν τεμπελιά ἡ Φωτεινὴ Σάντη δὲν ἦταν καθόλου τεμπέλα) Κωδοκίτων (λίγη μικρά, πού μαντεύονται ἀμέσως) ναί, σὺ Κρυπτογραφικόν, πρέπει νὰ σχηματίζεται καὶ καθέτως ἡ λέξις ὅταν ὅμως ἐλθῇ πολλὰ γράμματα ὁμοία, μιὰ μόνο φορὰ μπαίνει τὸ καθένα π : χ : ΝΟΣΟΣ, δρος, σὺς ἄλλα δὲν χρειάζονται) Ἀθ. Τρ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ τὰ φύλλα πού σου εἶπον, μπορεῖς νὰ τάγορίσης) Ματωμένο Δαρνὸκλάδο (στὰς Ἀσκήσεις πηγαίνει κάθε ρητόν καὶ κάθε παροιμία δὲν θὰ πῇ οἱ τὸ υπογράφουμ' εἶσι καὶ τὸ «πολλὰ μιλιά, λίγα μυαλά», ἐκεῖ πού εἶναι, στὰς λύσεις, δὲν προσβᾶλλει κινεῖν) Παιδίον τοῦ Δαρνὸκλάδου (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις) Ἐννοίαν Μ. Δουκ. (κι' ἐγὼ σοὺ εὐχόμεναι νὰ πραγματοποιηθῇ) Ὑποκρίματα τῆς Βασιλῶν, Σπινθῆρα τῆς Ἐλευθέρου, Σαλαμπῶ, Τριαντῶν κτλ. κτλ. Ἀσπιδίαν καὶ Ἐλπίαν Χ. Φ., Ἀγγελον τοῦ Πόνου, Σπινθῆρα, Δόξον, Ἐλπίαν Χ. Δαν. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). Καστὶαν Πηγῆν, Δαρνὸκλάδον Εἰφος, Ν. Χορῶν. (ἐστειλε). Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἀνοίξα μετὰ τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ

62. Δεξιόγραφος.

Μεγάλου κρίτους τῆς Ἀσίας θὰ φανερώσῃ ἀρχηγό, Ἄν νότα μουσικῆς ἐνώσης Μ' ἔνα δαχτυλὶ πολὺ κοῖνο. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας 63. Στοιχειογράφος. Γνωστὴ πόλις μιᾶς νήσου Ἄν τῆς κόφης τὸ κεφάλι, Στενοχώρα καὶ μεγάλη Δοκιμάσις σὴν ψυχῇ σου. Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Τημένο Τούφειν 64. Στοιχειοτονογράφος. Εἶμαι θάλασσα ἀνοικτὴ Ἐνα γράμμα ἂν μὴ προσθέσῃς Καὶ τὸν τόνο μεταθέσῃς, Πουλί κἀνεις σὴν σιγῇ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πνεύματος 65. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι μιὰ ἀπ' τὰς τροφὰς σου, Ἄν ἀπείρακτο μάφισις. Μὰ σὲ κάποια ἀπὸ τὰ ζῶα

Κόσμημα θὰ μάπαντήσης, Ἄν με ἀναγραμματίσῃς. Ἐστὴν ὑπὸ Εὐστ. Σ. Φερρεντίνου 66. Αἰνίγμα. Μὲ ΟΣ πού ἔχω εἰς τὸ τέλος, Μὲ βροχεὶ δλόγυρα νερό. Μὲ Η, τ' δλόγυρά μου μέρος Τὸ βρέχω με νερό ἐγώ. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αὐρας 67. Γωνία. + **** = Ζῶν ἀγριον. * + *** = Ἀρχ. Θεός. ** + ** = Ἀργοναυτὴς. * + ** = Πόλις τ. Ἑλλάδ. + **** = Κένταυρος.

Οἱ σταυροὶ καθέτως υἱὸς τοῦ Ἰακώβ. Ἐστὴν ἀπὸ τὴν Ραμβόδη Σιάτισταν 68. Ἀσπροσδόκητον. Ποίου γένους εἶνε τὸ ἀρσενικόν; Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βοσπορίδος 69—73. Μαγικὸν Γράμμα. Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῖν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις : ἀσά, ὄρος, ὕβρις, ἀπρος, αἶνος. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θιὰμ τοῦ Δικαίου 74. Ἀκροστιχίς.

Τάξις τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Κριτὴν τῶν Ἑβραίων : 1. Μυστήριον 2. Κράτος βαλκανικόν 3. Μέρος δευδρόφυτον 4. Εἶδος ξύλου 5. Χρονόμετρον 6. Πτηνὸν ὑδροβιον. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Διπλάνου 75. Φωνητολόγον. τν-οπ-κ-ν λινς-δι-τυ-κπ-γης Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σπαραφοντῆλε 76. Γρίφος.

βουτ B B
βουτ οὐς B B
βουτ οὐς B B
βουτ B B
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σβέντζου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 45
607. Αἰπυτός (Ἐστ. τ. Σ.)—598. Οὐ-
νός-ὄρος—599. Φόλο, φίλος—600. Πέ-
ρος-πυρρός.
601. Σ 62 604. Ἰ. Ἀπο-
φάσις βουδῶς καὶ ἀπείλει ταγε-
ος. 1. Σέν, σου-
ΑΒΕΣΣΑΔΑΜ χοῦ ἔστι δὲν πᾶ-
ναι 3. Ζῆται πολ-
λὰ διὰ νὰ λάβῃς ὀλίγα—605—609. Διὰ
τοῦ Α : Α α ο ε ε λ ν ο ς (ἡ οὐνάς)
κρᾶνος, Σάρος, Ζάρος—610.
ΟΡΦΕΥΣ (Ὁρμος, Ὀρίσμα, κεφάλι,
Γεδών, Ὀφθαλμ., Κύπρος)—611. Ὁν
ἀγαπᾷ Κόριος καὶ τὸν—612. Ἡ πρὸ
κορὴ νικᾷει καὶ φεῖται. (ἡ
πρὸ καὶ νύ-κα-ἡτο φεῖται.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ
στοιχείᾳ δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πρὸς
τὸν 10 λέξ. 20 λέξ. ἡ λέξις, μετὰ παρὰ
στοιχείᾳ λεπ. 30 καὶ μετὰ περὶ αὐτὰ λεπ.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[Κ'—53]
Παιδιά! Δόστε ἔλοι ἀπὸ ἐνα φ
στὸ ὥρ. το ψευδύνημο :

ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ
Τρελλοθιακόπουλο, Ἀλκίης,
πίς, Παλλὰς, Φοῖβος, Καλλί-
τζαρος, Δ. Ξασμένη Ἰθάκη.
[Κ'—54]

“Η ΚΑΒΑΛΛΑ,”
Οὐτός ἰδρυθεὶς ἐν Καβάλλῃ, σὺ
τὴν διαδοσὶν τῆς Διαπλά-
ῖς. Ἐπίτιμος Πρόεδρος : Ὁ Νικη-
ταίος : Ἀειδέης, Γεωμῆς,
Φρόνιλα. Ζητούνται ἀντιπρόσω-
Δ[τις : Θ. Κουσουπέτρογλου, Καβά-
[Κ'—55]

ΤΟΝ ΑΓΡΙΟ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ
Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρτῖα γιὰ τὴ
ποσὴν εἶχ' τους.
ΦΛΑΜΠΟΥΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑ
[Κ'—56]

ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
Υποψήφ. : Σιδ. ροῦ Βασιλεῖ
[Κ'—57]

Μὴ ξεχνᾶτε κ' ἡ τὴν
ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΒΡ
Υποψηφίαν τοῦ
[Κ'—58]

Βόλα, χρόνι πολλὰ γιὰ τὴν
σου. —Μελαχροινὸν Διαβολ
[Κ'—59]

Φλάμπουρο τῆς Δευτερίας,
ὕποσχομαι θερμὴ ὑποστήριξιν
Δημοφίσιμα. Ἀ. Ἀληγογραφ
Ἀπὸ τῆς—Ἀγριοβιολέττα, Ἀ-
δυτοπούλα, Αἰγιοποταμίτη, Ἀ-
λόνισσις κάρτις :—Φιλόπατρις
λην, (Σπύρος Σκυρῶ, Καλαμοί).
[Κ'—60]

Διαπλάσσομεν!!! Καὶ ποιῶ
θα ὑποστηρίξῃ μετὰ τὴν ψῆφον
ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ
γιὰ νὰ βρῇ τὰ δίκαιά της ;

ΓΡΙΠ
[Κ'—61]

Εἰσερχομένη στὸν Διαπλάσσο
ἀνταλλάσσω Μ. Μυστ. μετὰ
τὰς καὶ ποιητοῖας.

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ
[Κ'—62]

ΔΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ
Υποψήφ. Δημοψήφ. 19
[Κ'—63]

ΕΝΗΤΕΜΕΝΗ, —ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΟΥΜΕ ;
ΔΑΦΝΟΚΛΑΔΟ ΛΕΣΣ
[Κ'—64]

Ανταλλάσσω Μ. Μ. μετὰ δὲ
Χιτώσις καὶ Πατρινέ. Δαρνὸκλάδο Λέ-
[Κ'—65]

ΤΟ ΦΛΑΜΠΟΥΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Εὐχεται εἰς τοὺς φίλους καὶ
σπινθῆρας τὸ νέον εἶος εὐτυχισμένον
[Κ'—66]

ΑΡΙΕΛ, ἀλληγογραφίαν δέχου
Περιμένω
ΦΛΑΜΠΟΥΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
[Κ'—67]

Οἱ φησὶς τὸ Κῆμα τοῦ
γαίου καὶ τὸν Ρέμπραντ.
[Κ'—68]

Σὺς ἀγαπήεις μου φίλις Ἀρσ
καὶ Βίβλα εὐχόμεναι γιὰ τὴν
ταὺς χρόνι πολλὰ κ' εὐτυχισμένα
ΘΕΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΣ